

ጭብጦዬን መልሰልኝ

ሰለሞን ሸፈራው

አያ ግዮን ጥቁር ዓባይ፤ አንት ያገሬ ወራጅ ውሃ
 ጭብጦዬን እየቀማህ፤ ያደረግከኝ ነጭ ደሀ. . .
 ወትሮም ቢሆን ሁለታችን፤ ተለያይተን ላንለያይ
 እንደባላንጣ ተኳርፈን፤ የጎሪጥ ከምንተያይ
 ዕርቅ አውርደን ቀም አብርደን፤ ና ዛሬ እንኳን
 እንዋያይ።

በኔና ባንተ መካከል
 የተረጋገጠው ቁም በቀል
 ስራይ ስሩ እንዲመነገል
 ከነሰንኮፉ እንዲነቀል
 ለዘመናት ያኳረፈን፤ ዕርኩስ መንፈስ ተወግዶ
 ሳንራራቅ ያራራቀን፤ አዚም ግርዶሹ ተቀዶ
 በእናት አፍሪካ ምድር

ከጣና ሀይቅ እስከ አስዋን፤ ከአቢሲያ እስከ መስር . . .
 አድባር ቀየው ተረጋግቶ፤ የሰይጣን እግሩ እንዲሰበር
 አያ ግዮን ጥቁር ዓባይ፤ በጥሞና እንነጋገር. . . !

የእምዬ ኢትዮጵያ ልጅ፤ ወገኔ ይህ ልብ ኩሩ
 እንደሰው ጥሮ ለማትረፍ፤ በሰላ ሞፈር ቀንበሩ
 ጥቁር አፈር እየገፋ፤ ለምንድነው ጦም ማደሩ!?
 በዘመናት እንቆቅልሽ፤ ተወሳስቦበት ምሥጢሩ
 ፍርድ ገምድል ድርጊትህን እየታዘበ መኖሩ
 ጭብጦውን ስትቀማው፤ በቁጭት ማንጎራጎሩ
 ለምን ነበር እስከ ዛሬ

ስታቆስለው ስታደማው፤ አፈር ገፊውን ገበሬ

በደልህን እንደዋዛ፣ አይታ ማለፏ ሀገሬ!?
አያግዮን ጥቁር ዓባይ፣ ምን ገደህ እናት አይምሬ!!

መቸስ መቆየት ደግ አይደል

ምናልባት እንደመታደል

የእምዬ ኢትዮጵያ አምላክ፣ ከሽህ ትውልዶች መካከል

ለድል ገድል እኔን መርጠኝ፣ ለህዳሴ ተፈጥሬ

በታሪክ ፊት ልፋረድህ፣ ይሄው ተነሳሁ አምርሬ።

በል እንግዲህ ቃልህን ስጥ፣ አንተ ብኩን ግብረ ባንዳ

የትውልድ ሀገርህን፣ ቀን ሲጥላት የምትከዳ፣

በማይመከት ጥቃትህ፣ ጎጆ ቤቷን ስታፈርሰው

ልበ ኩሩው ኢትዮጵያዊ፣ እንደኔ ሆድ እየባሰው

ያገር ልጅ ከንፈሩን ነክሶ፣ በቁጭት እየቆዘመ

በረከትህን ጎምጅቶ፣ ዓባይ አንተን እንዳለመ

ገደው አይስቁም' እንዲሉ ለውበትህ እያዜመ. . .

አንተ እንዲህ በዱር በገደል

አገሩ ምድሩን አግበስብሰህ፣ ስትናጥ ስትጥመለመል

ተስፋ ስንቁን ቀምተኸው፣ ሜዲትራኒያን ስትገባ

አይጋፋው ጠላት ገጥሞት፣ ወገኔ ደም እያነባ

ስንት ሽህ ትውልድ አለፈ፣ ምን ያህል መስከረም

ጠባ ...!?

አያ ግዮን ጥቁር ዓባይ፣ አንተ ብኩን ግብረ ባንዳ

ቀን የጣላት እናትህን፣ እንደዘበት የምትከዳ

የእትብትህን መቃብር፣ አገር ቤት ንዳ- ጎድንዳ

አንጡራ ሀብቷን መዝብረህ፣ ወገንህን ስትጎዳ . . .

በማይመከት ጥቃትህ፣ ጭብጠውን ስትቀማው

እሱንም እንዲህ እንደኔ፣ በደልህ እየተሰማው

ልበ ኩሩው ኢትዮጵያዊ፣ በቁጭት ቆሻቹ እያረረ

ፍርድ ገምድል ድርጊትህን፣ ችሎ መኖር ከጀመረ

ምን ያህል መስከረም ጠባ፣ ስንት ሺህ ዘመን ቆጠረ?

አንት ያገሬ ወራጅ ውሃ፣ አያ ግዮን ጥቁር አባይ
ጥንትም ቢሆን ሁለታችን፣ ተለያይተን ላንለያይ
በል እንግዲህ ዕርቅ አውርደን፣

የዘመናት ቁም አብርደን፣

በአፍሪካዊ ህዳሴ፣ ዳግም ተረግዘን ተወልደን
አኳርፎ ያቋሰለንን፣ ጭፍን ፍርሃት አስወግደን
ለህዝቦች የጋራ ጥቀም፣ የመተሳሰብ ፈር ቀደን
በትንሳኤ ቅድስና፣ መጠመቃችን ካልቀረ

የትላንቱን ተረት ተረት፣ በል እስቲ ንገረኝ \$ፈ ...!!

አያ ግዮን ጥቁር ዓባይ ፣ የበረሃው አፋፍ ፈፋ
የትውልድ ሀገርህን፣ አጥፍተህት ልትጠፋ
የአፈር ገሬ ወገኔን፣ እንደሰው የመኖር ተስፋ
ጭብጦውን እየቀማህ፣ ልታደኸይው በይፋ
አድባር ቀየውን አምሰህ፣ እንዳሻህ ስትደነፋ
አገር ምድሩን አግበሱበሰህ፣ ወደየትም ስትሰደድ
የጥሮ ማትረፍ ድካሙን፣ ይዘኸው ገሀነም ስትወርድ
ልበ ኩፋው ኢትዮፕያዊ፣ ዓይኑ ደም እየለበሰ
ፍርድ ገምድል ድርጊትህን፣ እንደዘበት ከታገሰ
ምን ያህል ዓደይ ፈነዳ፣ ስንት መስቀል ተተኮሰ?
ስንት ረመዳን ተፀሞ፣ ለኢድ በዓል ተደገሰ?
ለስንት ሸህ ጥምቀት ልደት፣ ሀበሻ ዳቦ ቆረሰ?
ስንት መውሊደና አረፋ፣ በቤታችን ተከበረ?
አያ ጊዮን ጥቁር አባይ፣ በል እስቲ ንገረኝ \$ፈ!
ጭብጦውን ቀምተኸው፣ ልቦናው እንዳኮረፈ?
ምን ያህል ያገሬ ጠቢብ፣ በውበትህ ተሸነፈ?
ዕንቁቅልሽህ ጠኖበት፣ ስንቱ ሎሬት ግጥም ዓፈ?
ሊያወድስህ-ሊቀድስህ፣ ለክብርህ ቅኔ ዘረፈ!?

ስንቱ ኅበዝ-ስንቱ ጆግና

የዓባይ ልጅ ውሃ እንደጠማው፣ ሰርክ አንተን ደጅ እየጠና
የበይ ተመልካች አርገኸው፣ ፀጋህን እንደጎመጅ

ስንት ሺህ ያገሬ ትውልድ፣ የህይወት ዘመኑን ፈጅ!

ከዓለመ ዓለም በፊት፣ ከዘፍጥረት አስቀድሞ
ካንተ ጋር የተቆራኘው፣ እጣ ፈንታችን ተተልሞ
በፍርድ ገምድል ድርጊትህ አገሬ ልቧ ቆዝሞ
ሆደ ሰፊው አትየጽያዊ፣ ሲታዘብህ በአርምሞ
ወደው አይስቁም እንዲሉ፣ በቁጭት ቆሽቱ እያረረ
ስንት ሺህ ያገሬ ትውልድ፣ ለስምህ ዜማ ቀመረ?
እኮ ስንቱ የዓባይ ልጅ፣ ፀጋህን እንዳማተረ
ከማእድህ ሳይቋደስ፣ በረከትህ ሲያምረው ቀረ?
አነት ያገሬ ወራጅ ውሃ፣ አያግዮን ጥቁር አባይ
ወትሮም ቢሆን እኔና አንተ፣ ተለያይተን ላንሊያይ
በመሃላችን ተጋርጦ፣ የጎሪጥ እንድንተያይ
አርጎን የቆየው ሾተላይ...

ሳንራራቅ ያራራቀን፣ የዘመናት ዓይነ ጥላ
እኔና አንተን ያኳረፈን፣ ዕርኩስ መንፈስ እንዲከላ
ጭብጦቼን መልሰልኝ፣ እንደሰው ጠግቤ ልብላ!!
ከእናት አፍሪካ ምድር፣ አዲስ ዘመን ስለጠባ
ዕርቅ አውርደን-ቁም አብርደን፣ በል ዛሬ እንኳን እንግባ።
አያ ግዮን ጥቁር ዓባይ፣ ለድልህ ጉሮ ወሸባ!!!

ሚያዚያ 2003 ዓ.ም ጅጅጋ